

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15.03.2005, sp. zn. 5 Tdo 291/2005

Číslo:

Právní věta:

Soud:

Datum rozhodnutí: 01.01.1970

Spisová značka:

Číslo rozhodnutí:

Číslo sešitu:

Typ rozhodnutí:

Hesla: Krádež, Škoda, Úmysl

Předpisy: 140/1961 Sb. § 4

§ 247 odst. 1

§ 89 odst. 12

Druh:

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 53

Jestliže pachatel odcizil trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 tr. zák. počítač s určitým programovým vybavením (tzv. software), je součástí škody způsobené tímto trestným činem i cena programového vybavení, za kterou se v době a v místě činu prodává (§ 89 odst. 12 tr. zák.), třebaže poškozený obdržel odcizené programové vybavení od jeho dodavatele zdarma, resp. za odcizené programové vybavení získal bezplatně nové.

Protože je obecně známo, že každý počítač může plnit svou funkci jen s určitým programovým vybavením, bude zpravidla úmyslným zaviněním pachatele pokryto i odcizení programového vybavení odpovídající umístění a využívání počítače, který byl předmětem krádeže.

(Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 3. 2005, sp. zn. [5 Tdo 291/2005](#))

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného J. K. proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2003, sp. zn. 9 To 184/2003, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu v Benešově pod sp. zn. 1 T 260/2002.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Benešově ze dne 14. 4. 2003, sp. zn. 1 T 260/2002, byl obviněný J. K. uznán vinným trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), e), odst. 2 tr. zák., ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. s obviněnými P. K. a M. R., dílem dokonaným a dílem

nedokonaným, a trestným činem poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 tr. zák. ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., kterých se dopustil způsobem uvedeným ve skutkové větě rozsudku soudu prvního stupně.

Za tyto trestné činy byl obviněný J. K. podle § 247 odst. 2 tr. zák. za použití § 37a a § 35 odst. 1 tr. zák. odsouzen ke společnému úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 30 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 37a tr. zák. byl zároveň zrušen výrok o vině a o trestu v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2003, sp. zn. 9 To 80/ 2003, jakož i všechny výroky, které mají v uvedeném výroku o vině svůj podklad. Podle § 228 odst. 1 a § 229 odst. 2 tr. ř. bylo zároveň rozhodnuto o náhradě škody.

Proti uvedenému rozsudku soudu prvního stupně podal obviněný J. K. odvolání (stejně jako ostatní obvinění), které Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 5. 2003, sp. zn. 9 To 184/2003, zamítl podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné.

Tento rozsudek odvolacího soudu ve spojení s citovaným rozsudkem Okresního soudu v Benešově napadl obviněný J. K. prostřednictvím svého obhájce dovoláním, které podal z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., přičemž je zaměřil do všech výroků napadeného rozhodnutí. První námitka dovolatele směřovala k tomu, že došlo k nesprávnému procesnímu postupu, který ovlivnil hmotně právní posouzení věci v souvislosti s porušením zásady trestního práva „in dubio pro reo“, a dále vytkl, že soud nepřipustil výslechy několika svědků navrhovaných spoluobviněným P. K. Podle názoru dovolatele poškozenému P. V., s. p., u skutku pod bodem 1./b) nevznikla v souvislosti s odcizením počítače monitorovacího systému TDB krádeží software žádná škoda, neboť jej tento dostal bezplatně jako náhradu za programové vybavení, které mu bylo dříve odcizeno. Na podporu této námitky dále dovolatel zdůraznil, že předmětný software – monitorovací systém podniku P. V., s. p., – nemohl kromě poškozeného využít nikdo jiný a z hlediska tržní hodnoty je prakticky bezcenný. Navíc úmysl dovolatele nesměřoval ke krádeži programového vybavení počítače, neboť obviněný nevěděl, že zároveň s počítačem vzal i software. Poslední pochybení soudu spatřuje obviněný ve výši trestu, který mu byl za předmětné trestné činy uložen, protože tento trest byl podle jeho mínění zcela nepřiměřený a nebyly zde žádné právní důvody k tomu, aby byl jemu uložený trest vyšší než trest uložený spoluobviněnému P. K. V závěru dovolání obviněný s ohledem na své námitky navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Praze a trest mu odpovídajícím způsobem snížil.

Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství ve svém vyjádření k dovolání konstatoval, že dovolatel v první části odůvodnění svého dovolání zpochybňuje skutkové závěry a průběh dokazování, což nelze podřadit pod jím deklarovaný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Ve druhé části pak podle státního zástupce dovolatel doslova a beze změny opakuje podstatný obsah předchozího dovolání podaného proti rozhodnutí o části pokračujícího trestného činu, přestože zjevná neopodstatněnost těchto námitek byla již zřetelně vyjádřena v rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2003, sp. zn. 6 Tdo 1332/2003, jímž bylo odmítnuto dovolání obviněného J. K. podané dne 5. 5. 2003. Závěrem státní zástupce navrhl podané dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítnout jako zjevně neopodstatněné.

Nejvyšší soud jako soud dovolací především konstatoval, že dovolací námitky obviněného J. K. se částečně týkají skutkových zjištění, proto jsou mimo rámec uplatněného dovolacího důvodu a Nejvyšší soud k nim nemohl nijak přihlížet.

K argumentům, které odpovídají dovolacímu důvodu, uvedl Nejvyšší soud následující:

Dovolatel své námitky týkající se právního posouzení skutku zaměřil do výroku pod bodem 1./b) rozsudku Okresního soudu v Benešově ze dne 14. 4. 2003, sp. zn. 1 T 260/2002, podle něhož se tohoto skutku dopustil tím, že dne 12. 2. 2002 v době od 4.08 hodin do 4.30 hodin po předchozí domluvě se společně s P. K. vloupal do administrativní budovy P. V., s. p., pracoviště H., okr. B., a to tím způsobem, že zatímco P. K. hlídal opodál, obviněný J. K. prostříhal otvor do drátěného oplocení objektu, vnikl do areálu, kde poté nezjištěným předmětem rozbil skleněnou výplň okna vedoucího do kanceláře administrativní budovy, tímto vnikl dovnitř a z této kanceláře odcizil počítač monitorovacího systému TDB v hodnotě nejméně 15 000 Kč s licencí vizualizačního systému v

hodnotě 34 000 Kč ke škodě poškozeného podniku P. V., s. p., závod D. V., přičemž na rozbitém termoskle okenního křídla a poškozením plotu vznikla škoda ve výši 1480 Kč.

Obviněný J. K. napadeným rozhodnutím vytkl, že při posouzení trestnosti jeho činu nedostatečně posoudily skutečnosti vztahující se k programovému vybavení odcizenému spolu s počítačem, který byl umístěn v kanceláři administrativní budovy P. V., s. p., pracoviště H., když při stanovení výše škody u tohoto dílčího útoku pod bodem 1./b) odsuzujícího rozsudku započítaly i hodnotu odcizeného software. Podle obviněného byl tento software bezcenný, neboť jej poškozený obdržel od dodavatelské společnosti zdarma poté, co mu byl odcizen při předcházející krádeži před asi dvěma lety. Navíc o něm obviněný ani nevěděl. K tomu Nejvyšší soud uvádí, že pokud poškozený obdržel zdarma software tvořící součást odcizeného počítače v rámci obchodních vztahů s jeho dodavatelem po jeho předchozím odcizení při minulé krádeži počítače, pak tato skutečnost nemůže mít vliv na stanovení výše škody, která vznikla odcizením předmětné věci poškozenému. Způsob nabytí věci nemá vliv na její užitnou hodnotu, která je vyjádřena cenou, za niž je v daném čase a místě reálně možné tuto věc opatřit, neboť v opačném případě by např. všechny darované věci byly také bezcenné. Obdobně je tomu, i pokud jde o námitku, že i po krádeži obviněným obdržel podnik P. V., s. p., závod D. V., opět uvedený software zdarma. Ani tato skutečnost nemůže mít ze stejných důvodů vliv na hodnotu odcizeného počítače s uvedeným software, a tím ani na způsobenou škodu, neboť její výše se stanoví podle § 89 odst. 12 tr. zák. Toto ustanovení jako základní kritérium pro určení výše škody uvádí, že „při stanovení výše škody se vychází z ceny, za kterou se věc, která byla předmětem útoku v době a v místě činu, obvykle prodává“.

Nejvyšší soud pak už vůbec nemůže považovat za opodstatněnou námitku obviněného J. K., že když odcizoval počítač, nebyl si vědom toho, že odcizil též jeho programové vybavení. Bez tohoto vybavení totiž žádný technický přístroj na bázi počítačové technologie nemůže fungovat. Proto musí být každý počítač, aby mohl být plně použitelný, vybaven příslušným programovým vybavením, jehož hodnota může i převyšovat tržní hodnotu technických komponentů tvořících počítač. Obviněný odcizoval počítač, který byl umístěn v kanceláři administrativní budovy podniku E. V., s. p., pracoviště H., kde byl běžně zapojen a využíván, čehož si byl obviněný při jeho odcizování vědom. Z tohoto hlediska musel tedy být obviněný zásadně srozuměn s tím, že s počítačem odcizuje i příslušný software odpovídající umístění a využívání předmětného počítače. Je proto třeba plně souhlasit s názorem odvolacího soudu v této věci, podle něhož „výši způsobené škody představuje hodnota odcizené věci, přičemž v daném případě byl odcizen počítač, k němuž byla licence na uvedený software přiřazena a tvořila součást jeho hodnoty. O tom svědčí jak specifikace nákladů na novou instalaci monitorovacího systému od společnosti MPC S., spol. s r. o., souvisící s obnovením systému po předchozí krádeži, tak i technicko-obchodní nabídka téže společnosti ze dne 24. 4. 2002, obsahující nabídkovou cenu za obnovení systému po krádeži nyní posuzované. Hodnotu počítače tedy tvoří nejen cena hardwaru, ale i softwaru, přičemž není rozhodující, zda vlastník po předchozí krádeži získal licenci bezplatně.“

Nejvyšší soud s ohledem na všechny skutečnosti uvedené výše dospěl k závěru, že právní posouzení skutku ve výroku rozsudku Okresního soudu v Benešově ze dne 14. 4. 2003, sp. zn. 1 T 260/2002, ve spojení s napadeným rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2003, sp. zn. 9 To 184/2003, spáchaného obviněným J. K. je zcela správné a odpovídající zákonu. Proto Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání obviněného J. K. jako zjevně neopodstatněné.